

1

Een ongeluk komt nooit alleen.

Dat de regen nu met bakken uit de nachtelijke hemel viel en hij moeite had met zijn scooter niet onderuit te gaan op het door kleine modderstromen en overleden herfstbladeren glad geworden fietspad, was daar eens te meer een bewijs van.

Bij vlagen was het aardedonker en kon hij de weg nauwelijks onderscheiden van de rest van het bos. Af en toe moest hij afgewaaide takken omzeilen die voor zijn wielen opdoemden. In de verte rommelde de donder van het onweer dat hem op de hielen zat.

Hij voelde zich verraden. Was hij vastbesloten geweest die avond Caya te zeggen dat het niet meer ging, dat hij het niet meer voelde; was zij hem voor geweest.

Drie maanden zwanger was ze. Van hem. Tenminste, dat moest hij geloven. Een ongelukje. Pil vergeten. Jaja. Volgens zijn vrienden was ze regelmatig gezien met een stel andere gasten. Dat was ook een van de redenen dat hij het wilde uitmaken. Voor een vriendin die nog meer aan het rondneuken was dan hijzelf, kon hij geen respect opbrengen.

Drie maanden had ze hem dus voor de gek gehouden.

Toen hij voorzichtig over abortus begon, was ze in de stress geschoten. Hoe hij dat durfde te opperen. Van de weeromstuit

was ze meer gaan drinken en had ze ook nog eens een paar pilletjes genomen. Lekker begin voor een aanstaande moeder.

Hij had weg willen gaan. De club waar ze aan het eind van de nacht waren beland begon hem te benauwen. Te veel mensen. De stampende bassen van de muziek kwamen allengs heftiger zijn hoofd binnen.

Maar toen Caya hem vroeg, nee, bijna smeekte haar naar huis te brengen, kon hij de blik in haar ogen niet weerstaan. Hij schrok een beetje van de verantwoordelijkheid voor haar veiligheid die hij plotseling voelde. Was dat vanwege het vermoeden dat het inderdaad weleens zijn kind kon zijn in haar buik? Hij hoopte van niet.

Hij had nooit deze weg moeten nemen. Normaal meed hij de kronkelige fietspaden door het bos, maar met dit weer wilde hij zo snel mogelijk thuis zijn. En het kon gauw een halfuur schelen.

Zeiknat was hij inmiddels en aan zowel het bos als de regen scheen geen einde te komen.

‘Thijs, ik ben misselijk.’

Daar had je het al. Wat er die avond in was gegaan moest er nu weer uit. Met tegenzin stopte hij zijn scooter aan de kant van het fietspad. Toen hij zijn voet op de grond zette ging hij bijna onderuit. De herfstbladeren hadden sommige plekken spekglad gemaakt.

Caya gleed van de scooter, zette onhandig haar helm af terwijl ze naar de struikenrand waggelde. Thijs kreeg bijna medelijden met haar.

Even overwoog hij om haar hier aan haar lot over te laten. Ze had het er tenslotte zelf naar gemaakt. En had ze hem niet erg belazerd door drie maanden niks te vertellen over haar zwangerschap? Stond hij hier midden in de stromende regen als een slappe zak te wachten tot ze was uitgekotst. Hoe moest

hij het z'n vrienden uitleggen? Dat hij zich in de luren had laten leggen.

Een lichtflits niet veel later gevolgd door een harde donderslag bracht hem weer terug naar de werkelijkheid. Hij keek naar Caya en ze leek uitgekotst. Ze draaide zich hulpeloos naar hem om. Was ze nu aan het huilen? Tranen kon hij door de regen niet onderscheiden. 'Schiet op nou!' Waar wachtte ze op?

Caya keek opzij, naar iets verderop op de weg. Thijs volgde haar blik en zag vanuit de richting waar ze vandaan waren gekomen een donkere vorm naderbij komen. Een auto? Maar dan zonder lichten. En waarom reed die hier midden in de nacht op het fietspad?

Al snel overstemde de automotor het geluid van de striemende regen en vanuit het donkere regengordijn kwam een auto met gedoofde lichten in volle vaart hun richting op. Hij leek te slingeren, alsof de bestuurder grote moeite had de auto op het fietspad te houden.

Thijs trok zijn scooter verder de berm in. Hij vertrouwde het niet. Caya kwam bij hem staan en klampte zich aan hem vast.

In een wolk van water en modder stoof de auto langs hen heen.

'Die is gek!' Thijs kon zichzelf en de scooter met moeite staande houden. Caya keek hem geschrokken aan. 'Ik wil naar huis, Thijs.' Het huilen stond haar nader dan het lachen.

Thijs keek de auto na, alsof hij vermoedde dat dit niet goed kon aflopen. In de bocht in de verte maakte de auto een slip, gleed van de weg af en verdween in het donker. Het duurde even voordat de klap kwam. Een angstwekkende combinatie van deukend blik en krakend hout. Een donderslag onderstreepte het ongeluk alsof het een slechte B-film was.

‘Fuck...’

Caya keek hem angstig aan. ‘Wat?’

‘Die gast reed als een idioot...’

Thijs duwde zijn scooter weer het fietspad op en probeerde in het donker iets te ontwaren.

‘Wat ga je doen?’

‘Even kijken...’

Thijs ging weer op zijn scooter zitten en startte de motor. ‘Ga zitten.’

‘Laten we naar huis gaan, Thijs.’

‘Misschien moeten we helpen.’ Thijs wachtte tot ze zat en reed toen langzaam in de richting waar ze de auto het laatst hadden gezien.

Natuurlijk, bedacht hij, het kon een crimineel zijn op de vlucht voor de politie. Maar ook iemand die de weg kwijt was, en die vergeten was zijn lichten aan te doen. Eerlijk gezegd kwam dat laatste hem een beetje ongeloofwaardig voor. Hij moest op zijn hoede blijven. Zijn hand omklemde stevig de gashendel, gereed om bij het minste gevaar weg te kunnen rijden.

Op de plek waar hij de auto het laatst gezien had, een flauwe bocht, stopte hij en liet het licht van de koplamp van zijn scooter in de richting van de bosrand schijnen.

De auto, een donker gekleurde BMW, was tegen een boom tot stilstand gekomen. De klap moest heftig geweest zijn want de voorkant had zich voor een deel om de boom heen gevouwen. De voorruit was versplinterd en het portier aan de bestuurderskant stond half open. Rook kringelde op vanonder de motorkap. Er was geen teken van leven.

Thijs zette de motor van zijn scooter uit. Buiten de gestaag vallende regen was het stil.

‘Wat ga je doen?’ Caya klonk benauwd. Thijs antwoordde

niet. Alsof doorrijden en doen of er niets aan de hand was een optie was. Hij zette de scooter op de standaard en keek behoedzaam om zich heen. Hij kon niets ontdekken dat zou verklaren waarom de auto van de weg was geraakt. Behalve dan dat je bij dit hondenweer natuurlijk nooit moest proberen met zo'n snelheid een bocht te nemen.

Thijs liep voorzichtig door het gladde zompige gras naar de auto, zich voorbereidend op wat hij zou aantreffen. Zijn hart klopte in zijn keel. Eigenlijk kon hij helemaal niet tegen bloed en hoopte hij vurig dat de aanblik van een zwaargewonde chauffeur hem bespaard zou blijven.

Gespannen boog hij zich voorover en keek de auto in.

'Jezus, fuck...' bracht hij hikkend uit.

'Wat?'

'Bel de politie.'

'Mijn telefoon is leeg.'

Thijs trok het half openstaande portier wat verder open om zich te vergewissen dat hij het goed had gezien.

In de auto lag een vrouw. Ze was tegen het stuur geklapt en bewoog niet. Haar gezicht lag gedeeltelijk verscholen achter een leeggelopen airbag.

Verder was ze naakt. Helemaal naakt. Ze leek zelfs geen schoenen aan te hebben. En dan was er het bloed. Over haar hele lichaam. Brede rode stralen en vlekken. Ze moest zwaar gewond zijn, dat kon niet anders. Verder was er niemand te zien. De achterbank was leeg.

Caya was bij hem komen staan en keek langs zijn schouder de auto in. Ze leek er nog bleker uit te zien dan ze al was.

'Is ze...?'

Thijs gaf haar zijn mobile. 'Bel 1-1-2.' Hij boog zich weer de auto in en pakte trillend haar pols. Dat deden ze altijd in films om te controleren of iemand nog leefde. Maar toen hij

het bloed aan zijn vingers voelde plakken begonnen zijn knieën te knikken. Dit was niks voor hem. Hij was geen dokter, hij wist ook helemaal niet wat hij moest doen. Misschien was het ook beter om niets te doen en te wachten tot er hulp kwam.

Caya was teruggelopen naar het fietspad. ‘Hallo? Met de politie?’ Ze had kennelijk iemand aan de lijn gekregen. ‘In Amsterdam,’ hoorde hij haar zeggen. Flarden van het telefoongesprek kwamen zijn richting uit: ‘... geen straatnaambordje... fietspad... ambulance... een meisje... veel bloed... ze heeft niks aan... helemaal naakt, ja...’

Thijs schoof voorzichtig het nylon van de airbag uit het gezicht van de vrouw. Mocht ze nog in leven zijn dan zou ze in ieder geval niet stikken.

Ze was mooi. Dat kon hij zien ondanks de verwondingen. Haar gezicht vertoonde blauwe plekken en schaafwonden. Een straaltje bloed liep uit haar mond. Ze leek niet ouder dan Caya, een jaar of zestien. Misschien wel jonger. Geen rijbewijs natuurlijk. Logisch dat ze uit de bocht was gevlogen.

‘Thijs, waar zitten we?’

‘Amsterdamse bos!’

Caya herhaalde het in de mobile, maar het leek wel of de vrouw aan de andere kant van de lijn haar niet wilde begrijpen. Het Amsterdamse bos was dan ook een ruim begrip. ‘Maar waar precies?’ riep ze bijna wanhopig naar Thijs.

‘Geen idee. Op een fietspad.’

Thijs schudde vertwijfeld zijn hoofd. Hij kende de omgeving slecht. Het bos was groot en hij had geen idee waar ze precies zaten. Waren ze daarstraks niet langs een aantal voetbalvelden gereden? En ze konden toch ook hun telefoon traceren, of ging dat niet tijdens onweer? ‘Voorbij de sportvelden, zeg dat maar.’

‘Ademt ze nog?’ Was kennelijk de volgende vraag die Caya

moest stellen.

‘Weet ik niet!’ Even dacht Thijs dat de vrouw geluid maakte. Maar toen hij weer de auto in keek, lag ze er nog steeds doodstil bij.

‘Thijs!’ Caya wees nerveus naar de weg.

In de verte was een blauw zwaailicht achter de bomen te zien. Politie. Blijkbaar hadden ze toch genoeg aan de summier informatie die ze had doorgegeven.

‘Daar zijn ze al,’ riep Thijs ten overvloede naar Caya. Hij wierp nog een laatste blik in de auto en liep toen terug naar het fietspad. Caya drukte de telefoon in zijn handen. ‘Nu kunnen we toch weg, Thijs?’

‘Tuurlijk. Maar we moeten natuurlijk wel even een verklaring afleggen. Vertellen wat er gebeurd is.’

Het was duidelijk dat Caya zo snel mogelijk weg wilde, maar ze begreep ook wel dat dat niet kon, en dat dat hen zelfs verdacht kon maken. Ze schikte zich in haar lot.

De politieauto kwam met grote snelheid over het fietspad aangereden en stopte met een korte slip half in de berm. De BMW werd gevangen in het licht van de koplampen.

Twee politiemannen gehuld in donkere poncho’s sprongen uit de auto en spoedden zich in de richting van het ongeluk. Een van hen had een pistool in de aanslag. Dat leek Thijs wat overdreven. Had Caya niet duidelijk gezegd dat het om een gewonde - misschien zelfs overleden - vrouw ging?

Nu pas leek een van de agenten hen op te merken. Hij kwam gejaagd op hen af en scheen met een zaklamp in hun gezicht.

‘Hadden jullie gebeld?’ Het klonk bijna beschuldigend.

Thijs en Caya knikten bedeesd.

‘Komt de ambulance?’ vroeg Thijs.

‘Is onderweg,’ zei de politieman geruststellend terwijl hij met zijn zaklamp rondscheen. ‘Zijn jullie alleen?’

Thijs knikte. ‘We hebben alles gezien. Ik hoop dat ze nog leeft. Die vrouw, in de auto.’

De andere politieman had inmiddels de auto bereikt. Hij was er even ingedoken en kwam na enkele seconden weer te voorschijn. Hij wenkte zijn collega terwijl hij zoekend rondkeek.

Thijs keek Caya niet begrijpend aan. Wat was er aan de hand?

Thijs deed een paar stappen in de richting van de BMW. Maar nu die in het volle licht stond werd het hem in één oogopslag duidelijk. De vrouw was verdwenen! De plek achter het stuur was leeg. Het portier aan de passagierskant stond nu ook open.

De politieman die hen had aangesproken draaide zich weer naar Thijs en Caya. ‘Er zat toch een vrouw in? Dat had je toch gezien?’

‘Ja, een meisje.’ Thijs begon bijna te hikkelen. ‘Helemaal naakt. Onder het bloed.’

‘Naakt en onder het bloed, dat weet je allemaal zeker?’

Natuurlijk, hij verzon het toch niet. ‘Caya heeft het ook gezien.’

De politieman kneep even peinzend zijn ogen samen. Hij keek naar Caya die angstig knikte.

‘Caya heeft het ook gezien,’ herhaalde de politieagent met nadruk. Hij wisselde even een blik met zijn collega die verderop met een zaklamp het bos in scheen.

Thijs sloeg zijn arm om Caya, die inmiddels trilde van de kou.

‘Kunnen we nu gaan, Thijs?’ fluisterde ze in zijn oor.

Plotseling overviel hem een weeïg verontrustend gevoel. Ze zouden hem toch wel geloven? Straks dachten ze nog dat hij en Caya er iets mee te maken hadden.

Een ongeluk komt nooit alleen, spookte het weer door zijn hoofd.

Maar gelukkig glimlachte de agent hen bemoedigend toe.

En kwam op hen af.

2

Eric werd wakker van het geluid van de douche.

Hijzelf stond niet onder de douche - lag nog in bed - dus het moest iemand anders zijn. Langzaam kwam de herinnering terug alsook het bonzende gevoel in zijn hoofd als gevolg van een iets te optimistische drankinname de avond daarvoor.

Maar laten we wel wezen. Vermeer is maar één keer per jaar jarig en de keren dat hij ook daadwerkelijk zijn verjaardag vierde was ook op één hand te tellen.

Eric kon zich nog levendig de dertigste verjaardag van Vermeer herinneren, de eerste en enige keer dat hij zijn partner dronken had gezien. Wat heet dronken; laveloos was een beter woord. De vrouw van Vermeer had zich diep geschaamd en alle aanwezigen later via de mail verontschuldigen aangeboden en verzekerd dat het haar enorm speet en dat Hans zich normaal nooit zo gedroeg. Dat laatste kon Eric beamen. Hij zou Hans Vermeer niet meteen als saai betitelen maar eerder als vriendelijk, bedachtzaam, bijkans saai. En betrouwbaar; een onmisbare eigenschap voor een rechercheur op de afdeling ernstige delicten.

Eric kwam overeind en keek op zijn iPhone op het nachtkastje. Bijna half negen. Hij wist niet meer precies hoe laat hij thuis was gekomen, maar hij kon zich inmiddels wel herinne-